

Beszámoló

A 2021-22-es alkotói ösztöndíj időszak alatt irodalmi munkámat több területen és többféle irányban, különböző befogadói körökben fejtettem ki. Ezek közül szeretném kiemelni a fontosabbakat.

Az ösztöndíjas időszak alatt a Kárpát-medence több online és nyomtatott folyóiratában is közöltem prózai munkáimat, például az Irodalmi Szemlében (Pozsony), Irodalmi Jelenben (Budapest), Szépirodalmi Figyelőben (Budapest), Látó (Marosvásárhely). Megjelenés előtt állnak szövegeim a Látó (Marosvásárhely) és Hévíz (Hévíz) folyóiratoknál. Jelen pillanatban egyik résztvevője vagyok az Irodalmi Szemle online felületén futó Folyamirány című szövegalkotó sorozatnak, melyben négy szerző ír nyolc héten át egy történetet. Ugyanakkor két nagyinterjú készült velem az Irodalmi Szemle online felülete és a Kultura.hu részére.

Ez idő alatt több rendezvény és felolvasás szereplője voltam: meghívottként részt vettem a Látó folyóirat 2021-es nyárádszentmártoni táborában, az Erdélyi Magyar Írók Ligájának 2021-ben Sztánán tartott táborában, továbbá Balázs K. Attilával képviseltem az Erdélyi Magyar Írók Ligáját a Szlovákiai Magyar Írók Társaságának Nagyszegpusztán tartott éves táborában, végül pedig felolvastam az Erdélyi Magyar Írók Ligája által a 2022-es Magyar Próza Napja alkalmából szervezett székelyudvarhelyi rendezvényen. Ezen kívül részt vettem a SZIFONline szépirodalmat népszerűsítő online videósorozatában, a Palackpostában.

Több alkalommal vezettem középiskolás diákok számára kreatív írásműhelyt, melyek által jótékonyan befolyásolható a fiatal nemzedék irodalmi és nyelvi érzékenysége és kompetenciája. Ezek helyszíne a kovásznai Kőrösi Csoma Sándor Líceum és a Lázárfalván tartott Udvertér Alkotótábor voltak.

Az alkotói ösztöndíj lehetőséget biztosított a zavartalan munkára, így mindezek mellett a készülő kötetemen is dolgoztam, véglegesítettem annak koncepcióját, helyenként átdolgoztam és

kiegészítettem a már meglévő szövegeket, valamint új szövegek is születtek ebben az időszakban. Azt is fontosnak tartottam, hogy a témámmal kapcsolatosan alapos dokumentációt folytassak, vele kapcsolatos pszichológiai kutatások eredményeit, és hasonló tematikát feldolgozó szépirodalmi műveket olvastam. Úgy gondolom, mindezek hozzásegítettek, hogy kellő alapaossggal tudjam körüljárni választott témámat.

Ezúton szeretném megköszönni a tisztelt Testületnek, hogy az ösztöndíj odaítélésével hozzájárultak egy zavartalan körülmények között folytatható alkotói munkához.

Még sírni is tudnék, elhiszed? 3.

- Ez sem jó, mondj egy másikat!
- Ebben nem volt sötétség, se lemerülő telefon.
- Nem szeretem a francia buldogokat.

Bori épp csak felpillantott, ahogy ezt mondta, aztán tekintetét ismét a padlóra szegezte. Sokadszorra vette számba a szemétfelhozatalt: egy hosszúnak tűnő, felkunkorodott hajsza, egy körömnnyi méretű, piros, recésszélű celofáncdarab, úgy tippelte, talán egy Kitkat csomagolópapírjának a sarka, és egy aprócska fehér toll. Ezek mind egyvonalban, a köztük húzott egyenes a cipője orrától néhány centire haladt volna. A szíve még mindig hevesen dobogott, de már nem a torkában, mintha kezdte volna elfoglalni eredeti helyét. Ahogy ezt megállapította, megint fennebb kúszott.

- Golden retriever? – ajánlotta Etele.
- A liftező madár.
- Tessék?
- Legyen ez a címe.
- Ezt honnan szeded?

Bori rámutatott a tollra. Etele is leguggolt, alászállt a fenti titokzatos félhomályból, a lift oldalának döntött telefon fénye oda alig ért el. Most fél arca élesen világlott, a másik fele sötétben maradt, egy megelevenedett félhold figyelte a tollat. Megpiszkálta, majd ismét felállt.

- Az áramszünet alatt a liftben ragadt madár? – kérdezte aztán.

Bori nevetett egy rövidet hangtalanul, de a kínlődés ezalatt sem tűnt el teljesen az arcáról.

- Azért francia buldogok, mert emlékeztetnek Torgyánra? – nézett fel Etelere, aki érdeklődve húzta fel a szemöldökét.
- Parlamenti közvetítéseket néztél óvodásan?
- Csak amíg vártam, hogy kezdődjön a Víziszaruk. Megvan?
- Rémlik. Sidney, partiórság, ilyesmi, nem?
- Olyasmi – mosolyodott el Bori. Már teljesen el volt zsibbadva a lába a guggolástól, a hátát nekidöntötte a lift oldalának, és óvatosan leült.
- Jó, maradhat a haditudósítás.
- Híradósok.
- Elhiszed, hogy volt idő, amikor szerettem volna haditudósító lenni? A filmekben mindig valami elcseszett romantika lengi őket körül, szétcsúszott alkoholisták, de végletesen erős az igazságérzetük, azt hiszem, ez tetszett.

Amíg a lányt hallgatta, Etele a zsebében kotorászott, és nemsokára egy elektromos cigit húzott elő.

- Zavar?
- Ha nem gyúlunk fel tőle...
- Szóval a te igazságérzeted is végletesen erős? – kérdezte, majd beleszívott a cigibe.
- Csak volt, azóta betagozódtam.
- Mit szólna ehhez a kamasz éned?

A homályban kavargó füst látomásszerűvé tette Etele arcát. Bori gyorsan a lábára nézett. Enyhén koptatott farmer, a cipője szélén rászáradt sár, ez megnyugtatóan valóságos volt.

- Szerinted lesz háború? – kérdezte továbbra is a lábát bámulva.
- Már van.
- Tudod, hogy értem...

Etele megvonta a vállát.

- Szoktál ezen gondolkodni?

- Nem azok a legderűsebb pillanataim.
- Oké, mesélj inkább – mondta Bori, és fejét hátradöntve behunyta a szemét.
- Szóval ott tartottunk, hogy úgy nézett ki a hely, mint valami kastély, nem is társasház, és

Evelin belökte a kaput, elindult a lépcsőn a bejárathoz. Hosszas dörömbölés után nyílt az ajtó, Alex még támoalgott az álmoságtól. Ez zaklatás, szólt oda a lánynak, aki már a konyhája felé tartott, közben pedig gyorsan körbejárta a tekintetét, hogy akad-e elől valami sürgős eltüntetnivaló.

- Neked sincs családod? – kapta fel Bori hirtelen a fejét.
- Nagyanyám sem kérdezet ennyit.

A lány tekintete Etele arcáról a kezeire siklott, aztán vissza az arcára.

- Nem is akartál? – kérdezte szenvtelenül.
- Ki is mászhatnánk – vágta zsebre Etele a cigit – nem muszáj megvárni a lifteseket. Én

simán kinyomom magam, aztán kihúzlak.

- Semmi kedvem liftaknába zuhanni.
- A felső emeletre másznánk, onnan nem eshetsz be.
- Csak félbe vághat az éppen elinduló lift.
- Fantáziád az van.
- Ne beszéljünk erről, légy szíves, ez így nagyon rossz.

Bori most arcát a tenyerébe temette, próbálta lassan venni a levegőt, mélyen beszívni, és fokozatosan kiengedni. Hallotta, ahogy Etele ruhája a lift oldalához surlódik. Mikor kezét elvette az arca elől, vele átellenben ült a földön a csuklóját csavargatva, az ujjait mozgatva. A lift ajtajára vetülő árnyakat figyelte. Egy tátott szájú krokodilból néhány mozdulat után csaholó kutya lett, de ebben kimerült Etele kézügyessége, utána csak kusza felismerhetetlenségben kavarogtak az ujjai.

- Mikor költöztél ide? – kérdezte, ahogy észrevette, hogy a lány a mutatványát figyeli.
- Négy hónapja.
- Saját vagy bérelt?
- Saját. De nem saját erőből – tette hozzá Bori egy kis szünet után –, a szüleim segítettek.
- Másképp esélytelen, főleg nagyvárosban.

- Mennyi idő telt el?
- Jönnék hamarosan – nyugtatta Etele.

Bori fészkelődni kezdett, kinyújtotta a lábát, aztán törökülésbe húzta, és enyhén előre dőlt, mereven a földet bámulva. Etele észrevette, hogy remeg a keze.

- Mesélek egy teljesen másat, ha akarod - ajánlotta.
- Miért Evelin és Alex? – nézett rá a lány.
- Csak úgy – rándította meg a vállát Etele.
- Mindkettőben csak úgy véletlenül?
- Nem vagyok elég találékony.
- Hány könyved jelent meg eddig?
- Kettő. Egy novelláskötet és egy kisregény.
- És fogytak?
- Nagy a rokonság – vigyorodott el.

A földre tett telefon rövid berregéssel jelezte, hogy merülőfélben van. Bori elővette a sajátját, felkapcsolta rajta az elemlámpát, és a lift oldalának támasztva letette. Körbejáratta a tekintetét, felmérte az alig változott fényviszonyokat.

- Van valami gyakorlati oka annak, hogy tükröt tesznek a liftekbe? – kérdezte.

Etele tanácstalanul bámulta a kopott, a szélein hirdetésekkel teleragasztott tükröt.

– Hogy legyen mivel lefoglalják magukat a klausztofóbiások? – vetette aztán fel kaján mosollyal.

- Nárcizmussal a klausztofóbia ellen, logikus – helyeselt Bori.
- Soha többé nem nevelék paradicsomot, esküszöm – mondta aztán.

Etele kérdő tekintetét látva folytatta.

– Az volt a karanténos dilim, hogy paradicsomot neveljek az erkélyen. Első évben a pikírozásig jutottam, aztán túllöntöttem őket, hogy kompenzáljam az átültetés miatti sokkot, és mire észbe kaptam, már ki volt nyílfanva az összes. Ebből tanultam, úgyhogy második évben, tavaly, már minden flottul ment, be is értek a koktélpáradicsomok, csak épp azalatt, míg én nyaralni voltam, mire hazaértem, már teljesen összeaszott mindenik. Most pedig rossz lehet a

föld, vagy valami, mert kikeltek a magok, de három hete egy centit sem nőttek, azért indultam, hogy vegyek rájuk valami tápot. Emiatt vagyok beragadva a rohadt liftbe.

- Én szívem szerint tyúkokat tartanék az erkélyen.

Erre Bori felröhögött.

- Tyúkokat?

– Minden vakációt nagyapáméknál töltöttem falun, és egy ideje rájöttem, hogy ahol kotkodácsolást hallok, ott érzem otthon magam.

- Ha Youtube-ról tennél be egy hangfelvételt a búzt is megspórolhatnád.

Most Etele nevette el magát.

– Van ott minden, tízórás porszívós hangfelvétel, vagy kábé bármi, ami eszedbe jut – magyarázta a lány.

Etele felhúzott szemöldökkel bámulta.

- Fehér zaj a babáknak, nyugtatja őket, és jobban alszanak.

- Ja. Nálunk a hajszárító vált be.

Etele hirtelen elhallgatott. Bori figyelte őt egy darabig, de szólni nem mert, aztán ő is lehajtotta a fejét. A csendben minden nyelés hangosnak tűnt, úgy érezte, még a szívverése is hallható.

- Soha nem fognak ideérni - nyöszörögte.

- Ha számolod a perceket, az nem segít.

- Folytatod? – nézett Etelére kérlelően.

- Melyiket?

- Amelyiket akarod.